

ved visse Finantslove tilstaaede personlige Tillæg skulde holdes udenfor Beregningen, hvorved det klarligen er forudsat, at personlige Tillæg ellers i Almindelighed skulle medtages. Udvalget skal derfor forslaae, at der i Udkastets § 1 Linie 3 efter „Nr. 1“ tilføies „og 2“.

Den i Paragraphen opstillede Scala finder Udvalget i det Hele taget billig og passende. Dog kunne medundertegnede R. Rasmussen og D. Nielsen ikke være enige i Paragraphens Slutning, forsaavidt der efter samme skal gives Tillæg, om end aftagende, til Indtægter imellem 3000 og 5000 Rd., og vi skulle i denne Henseende tillade os at bemærke Følgende:

Vel maa det erkjendes, at det under de nuværende Conjuncturer og de høie Priser paa de fleste Livsfornødenheder vil være baade nødvendigt og retfærdigt, at forhøje Indtægten for de af Statens Embedsmænd, som ere lønede med en fast Pengeindtægt, naar denne maa ansees saa utilstrækkelig, at Bedkommende, om de end ikke ligefrem maae give Afkald paa Livets Fornødenheder, dog maae arbejde under stadige Savn og Betyrninger. Vel maa det indrømmes, at Statens Embedsmænd bør lønnes efter deres Arbeides Bessaffenhed og Embeders Vigtighed, og at det maa være i Statens Interesse at have et Embedspersonale, der ikke ved Dyrtidens Tryk gives til Priis for Nød og Savn og derved, om de end ikke fristes til Uredelighed i deres Embedsforelse, dog sløves og svækkes saaledes, at de ikke kunne arbejde med den forønskede Lyst og Kraft. Og som Følge heraf maa det erkjendes for billigt og retfærdigt, at Ministeriet har fremlagt et Lovforslag i det tilstgteede Dismed. Men naar Udkastets § 1 gaar ud paa at tillægge selv Embedsmænd med en Gage af imellem 3 og 5000 Rd. en Forhøielse i Lønnen, da finde vi for vort Bedkommende ikke at burde tilraade en saadan, thi det forekommer os, at Forhøielsen i Priserne paa Livets Fornødenheder ikke kan trykke de med en saadan Gage aflagte Embedsmænd i den Grad, at de egentlig kunne siges at føle Dyrtidens Tryk, eller at de kunne antages at maatte

give Afkald selv paa en eneste Nødvendighedsartikel. Det er langtfra vor Mening, at alle Embedsmænd burde sættes paa lige Gage, skjøndt de Alle bør lønnes saaledes, at de kunne leve; men naar man nu veed, at der gives Embedsmænd med en Gage af 2000, ja vel endog 1600 Rd., der, uagtet de have en talrig Børneskole, slaae sig godt igjennem, og arbejde til Tilfredshed for sig selv og Staten, saa forekommer det os ubilligt, at endog saa de, som have en Indtægt af 1000 Rd. eller 1400 Rd. mere, skulle have noget Tillæg, uagtet deres Familie maaffee ikke er større, deres Trang heller ikke er større, ja deres Arbeide ikke engang vigtigere eller uundværligere for Staten. Hviis der virkelig maatte være Trang til en saadan Forhøielse for saa vel aflagte Embedsmænd, da maatte jo den Embedsmænd, som kun har 400 Rd. (og som ogsaa kan have Familie at forsørge) formelig lide Hunger og Nød. Vel er det en Selvfølge, at en Stigen i Priis af Landets Producter i Almindelighed bevirker en i større eller mindre Grad forandret Levemaade; men naar under saadanne Omstændigheder den mindre aflagte Embedsmænd ofte maa savne endeel af de vigtigste af Livets Nødvendigheder, saa maa vel ogsaa Billigheden kunne fordrø, at den bedre aflagte giver Afkald paa enkelte tilsvante Fornøielser og Luxusartikler. Og naar nu saamange Tusende i større eller mindre Grad maae bære Trykket af Dyrtiden, saa maa den bedre aflagte Embedsmænd ogsaa finde sig i at bære sin Andeel af Trykket, der dog sandselig vil blive langt ringere, ved at give Afkald paa enkelte af de Ting, som paa ingen Maade kunne ansees for at være uundværlige. Vi kunne derfor under nærværende Omstændigheder ikke stemme for et Tillæg til Lønninger, der allerede ere paa 3000 Rd. eller derover. Vi skulle derfor tillade os at foreslaae, at Ordene i Slutningen af § 1: „og for Indtægter mellem 3000 Rd. og 5000 Rd. bestemmes det til $\frac{1}{5}$ af Forskjellen o. s. v.“ udgaae, og i det Sted tilføies Paragraphen: „For Indtægter, der overstige 3000 Rd., gives intet Tillæg.“

Forsaavidt der kunde synes at være Strid